

Jodi Ellen Malpas

mijn nacht
ontbloot

ROMAN

Ook verschenen van Jodi Ellen Malpas bij Xander Uitgevers

Mijn Man – Obsessie (2013)
Mijn Man – Ontdekking (2013)
Mijn Man – Overgave (2013)

Mijn nacht – Ontvlamd (2014)
Mijn nacht – Ontkend (2014)

JODI ELLEN MALPAS

Mijn nacht
Ontbloot

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *One Night – Unveiled*
Oorspronkelijke uitgever: Forever, Hachette Book Group
Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen
Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: Shutterstock
Auteursfoto: Megan Laurie of LSL Photography
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Jodi Ellen Malpas
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 334 8 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

William Anderson zat al meer dan een uur in zijn Lexus op de hoek van de vertrouwde straat. Een heel uur al verdomme, en nog altijd had hij niet de moed weten te verzamelen om uit de auto te stappen. Zijn ogen waren elke pijnlijke seconde vastgenageld geweest aan het oude victoriaanse huizenblok. Hij had dit deel van de stad meer dan twintig jaar gemedend, met één uitzondering. Om haar naar huis te brengen.

Nu was hij echter wel gedwongen om zijn verleden onder ogen te zien. Hij moest uit zijn auto komen. Hij moest op die deur kloppen. En hij zag er met angst en beven tegen op.

Er waren geen andere opties meer voor hem over, en hij had echt hoog en laag in zijn overvolle hersenen gezocht naar een uitweg. Niets. ‘Tijd om het onder ogen te zien, Will,’ fluisterde hij tegen zichzelf, en liet zich de auto uit glijden. Hij deed de deur zachtjes achter zich dicht en ging op weg naar het huis, geërgerd omdat hij zijn bonkende hart niet tot bedaren kon brengen. Het dreunde in zijn borstkas en galmde in zijn oren. Met elke stap die hij zette, werd haar gezicht duidelijker, tot hij zijn ogen dichtkneep van de pijn.

‘Godverdomme, mens,’ mopperde hij huiverend.

Hij was veel eerder bij het huis dan hij had gewild, en staarde naar de voordeur. Zijn arme hoofd werd door te veel nare herinneringen bestookt. Hij voelde zich zwak. Dat was geen gevoel dat William Anderson vaak meemaakte, want daar zorgde hij wel voor. Na haar zorgde hij daar godverdomme wel voor.

Hij liet zijn hoofd achteroverzakken op zijn schouders, deed eventjes zijn ogen dicht en nam de langste ademteug die hij

ooit had genomen. Toen tilde hij een beverige hand op en klopte op de deur. Zijn hartslag versnelde toen hij voetstappen hoorde, en hij hield bijna op met ademen toen de deur openzwaaide.

Ze was geen spat veranderd, behalve dat ze nu... wat? In de tachtig moest zijn. Was het zo lang geleden? Ze leek helemaal niet gechoqueerd, en hij wist niet of dat goed of slecht was. Hij zou zijn oordeel opschorten tot nadat hij hier weg was. Ze hadden een heleboel te bespreken.

Ze trok haar inmiddels grijs geworden wenkbrauwen op, en toen ze lichtjes met haar hoofd begon te schudden, glimlachte William een beetje. Het was een zenuwachtige glimlach. Hij begon te trillen op zijn benen.

‘Zo zo, kijk eens wie we daar hebben,’ zei ze zuchtend.

HOOFDSTUK 1

Het is hier perfect. Maar als mijn hoofd niet zo vol was van zorgen, angst en verwarring, zou het nog beter zijn.

Ik rol me op mijn rug op het grote bed en kijk door de daklichten van het gewelfde plafond van onze hotelsuite naar de helderblauwe lucht, die bezaaid is met zachte, donzige wolken. Ook zie ik wolkenkrabbers die zich uitrekken naar de hemel. Ik hou mijn adem in en luister naar de inmiddels vertrouwde geluiden van een ochtend in New York: claxons, gefluit en ander rumoer van de stad zijn allemaal hoorbaar vanaf de twaalfde verdieping. We zijn omgeven door reflecterende wolkenkrabbers waardoor ons gebouw verdwaald lijkt in een oerwoud van glas en beton. Het is een geweldige omgeving, maar toch is dat niet wat dit allemaal vrijwel perfect maakt. Dat is de man die naast me ligt in het zachte bed. Ik weet zeker dat bedden in Amerika groter zijn. Alles in Amerika lijkt groter: de gebouwen, de auto's, de ego's... mijn liefde voor Miller Hart.

We zijn hier nu twee weken en ik mis mijn oma vreselijk, al spreek ik haar dagelijks. We hebben ons op laten slokken door de stad, en we hadden niets beters te doen dan helemaal in elkaar opgaan.

Mijn perfect imperfecte man kan zich hier ontspannen. Hij heeft nog steeds extreme gewoonten, maar daar kan ik wel mee leven. Gek genoeg begin ik veel van zijn dwangneuroses wel leuk te vinden. Dat kan ik nu wel zeggen. En ik kan het ook tegen hem zeggen, ook al kiest hij er nog altijd voor te negeren dat hij wordt belemmerd door obsessies in de meeste aspecten van zijn leven. Waaronder mij.

Hier in New York zijn er tenminste geen bemoeials; er is

niemand die zijn meest waardevolle bezit probeert in te pikken. Ik ben zijn meest waardevolle bezit. Het is een titel waar ik heel trots op ben. Het is ook een last die ik graag draag. Ik weet dat de schuilplaats die we hier hebben gecreëerd maar tijdelijk is. Dat we die donkere wereld ooit onder ogen zullen moeten komen, vormt een donkere wolk boven de horizon van ons huidige bijna perfecte bestaan. En ik haat mezelf omdat ik eraan twijfel of ik de kracht in me heb om ons erdoorheen te slepen, de kracht waarvan Miller zo overtuigd is dat ik hem heb.

Een lichte beweging naast me brengt me weer terug naar de luxe suite die we als thuis beschouwen sinds we in New York zijn aangekomen en ik glimlach als ik hem lief mompelend zijn neus in zijn kussen zie drukken. Zijn donkere bos haar ligt in een warboel om zijn heerlijke hoofd en zijn kaak heeft een schaduw van ruwe stoppels. Hij zucht en tast half slapend in het rond tot zijn hand de weg omhoog voelt naar mijn hoofd en zijn vingers mijn wilde lokken vinden. Mijn glimlach wordt breder terwijl ik stil blijf liggen en mijn blik over zijn gezicht laat glijden. Ik voel zijn vingers door mijn haar kammen en hij wordt weer rustig. Dit is weer een nieuwe gewoonte geworden van mijn perfecte parttimegentleman. Hij kan uren met mijn haar frunniken, zelfs in zijn slaap. Ik ben soms wakker geworden met klitten in mijn haar, soms met Millers vingers nog in de lokken verstrengeld, maar ik klaag nooit. Ik heb behoefte aan het contact – elk contact – met hem.

Mijn ogen vallen langzaam dicht doordat ik ben gekalmeerd door zijn aanraking. Maar veel te snel wordt mijn rust bestookt door onwelkome visioenen, waaronder het beeld van Gracie Taylor dat me blijft achtervolgen. Met een ruk doe ik mijn ogen weer open en ik schiet overeind in bed, maar krimp ineen als mijn hoofd teruggerukt wordt doordat er aan mijn haar wordt getrokken. ‘Shit!’ sis ik en ik begin nauwgezet Mil-

lers vingers uit mijn haar te ontwarren. Hij gromt een paar keer, maar wordt niet wakker. Ik leg zijn hand op het kussen en schuif zachtjes naar de rand van het bed. Als ik over mijn naakte schouder kijk, zie ik Miller in diepe slaap verzonken. Ik hoop maar dat zijn dromen onverstoord en vredig zijn, anders dan die van mij.

Ik laat mijn voeten omlaagglijden tot ze het zachte tapijt raken en duw mezelf omhoog, rek me een beetje uit en zucht. Ik blijf naast het bed staan en kijk wezenloos naar buiten door het enorme raam. Heb ik echt voor het eerst in achttien jaar mijn moeder gezien? Of was het maar een hallucinatie, veroorzaakt door stress?

‘Vertel eens door welke zorgen dat mooie hoofdje van je geplaagd wordt.’ Zijn slaperige, schorre stem onderbreekt mijn gedachten. Ik draai me om en zie hem op zijn zij liggen met zijn hand onder zijn wang gevouwen. Ik dwing mezelf te glimlachen, hoewel ik weet dat hij er niet in zal trappen, en laat Miller en al zijn perfectie me afleiden van mijn innerlijke onrust.

‘Ik ben alleen maar wat aan het dagdromen,’ zeg ik zacht, en ik negeer zijn sceptische blik. Ik loop mezelf in gedachten al te kwellen sinds we aan boord van dat vliegtuig zijn gestapt, ik heb dat moment steeds maar weer afgespeeld, en mijn stille gepeins is zwijgend opgemerkt door Miller. Maar hij heeft me niet onder druk gezet, en daarom ben ik ervan overtuigd dat hij denkt dat ik zit te peinzen over het trauma dat ervoor heeft gezorgd dat we in New York zijn beland. Daar heeft hij ook gedeeltelijk gelijk in. Ik word door een heleboel gebeurtenissen, onthullingen en visioenen geplaagd sinds we hier zijn aangekomen, en dat maakt me boos omdat ik daardoor niet helemaal kan genieten van Miller en van de toewijding waarmee hij me aanbidt.

‘Kom hier,’ fluistert hij, terwijl hij stil blijft liggen zonder een

gebaar of een aanmoediging, alleen zijn rustige, dwingende woorden.

‘Ik wilde net koffie gaan zetten.’ Als ik dacht dat ik zijn vragen of bezorgdheid nog lang kon vermijden, had ik het mis.

‘Ik heb het één keer gevraagd.’ Hij duwt zichzelf omhoog op een elleboog en houdt zijn hoofd schuin. Zijn lippen vormen een strakke lijn en zijn kristalblauwe ogen branden dwars door me heen. ‘Laat me het niet nog eens moeten vragen.’

Hoofdschuddend en zuchtend glijd ik weer tussen de lakens, waar ik tegen zijn borst aan kruip terwijl hij stil blijft liggen en me de gelegenheid geeft om mijn plekje te zoeken. Zodra ik goed lig, slaat hij zijn armen om me heen en duwt hij zijn neus in mijn haar. ‘Beter?’

Ik knik tegen zijn borst en staar over zijn vlakke spierbundels terwijl hij me overal aanraakt en steeds opnieuw diep ademhaalt. Ik weet dat hij me dolgraag wil troosten en geruststellen, maar dat heeft hij niet gedaan. Hij heeft me tijd voor mezelf gegeven, en ik weet dat dat ongelooflijk moeilijk voor hem is geweest. Ik denk te veel. Dat weet ik, en Miller weet het ook.

Hij haalt zijn gezicht uit de warmte van mijn haar en is er even mee bezig om het precies goed te schikken. Dan richt hij zijn bezorgde blauwe ogen op die van mij. ‘Blijf alsjeblieft altijd van me houden, Olivia Taylor.’

‘Altijd,’ bevestig ik, met een diep verankerd schuldgevoel. Ik wil hem ervan verzekeren dat hij zich geen zorgen hoeft te maken over mijn liefde voor hem, geen enkele. ‘Je moet niet te veel nadenken.’ Ik strijk met mijn duim over zijn volle onderlip, en kijk hoe hij lui met zijn ogen knippert en zijn hand verschuift om die van mij ter hoogte van zijn mond vast te pakken.

Hij maakt mijn handpalm plat en kust hem in het midden. ‘Dat werkt twee kanten op, prachtig meisje. Ik kan er niet tegen om je verdrietig te zien.’

‘Ik heb jóú toch? Dan kan ik toch niet verdrietig zijn?’

Hij schenkt me een milde glimlach en leunt voorover om een teder kusje op het puntje van mijn neus te drukken. ‘Daar ben ik het niet mee eens.’

‘Dat is dan jammer, Miller Hart.’ Meteen pakt hij me op en trekt me boven op zich, zijn dijen gespreid zodat ik ertussen kom te liggen. Hij klemt mijn wangen tussen zijn handen en steekt zijn lippen naar voren tot ze een paar millimeter van die van mij verwijderd zijn en ik zijn warme adem op mijn huid voel. De reactie van mijn lichaam is iets waar ik niets tegen kan doen. En dat wil ik ook niet.

‘Laat me je proeven,’ mompelt hij, terwijl hij me intens aankijkt.

Ik buig naar voren zodat ik tegen zijn lippen bots, en kruip omhoog over zijn lichaam totdat ik met mijn benen aan weerszijden van zijn heupen zit en zijn gemoedstoestand voel, hard en heet en vastgeklemd onder mijn billen. Ik brom zachtjes tegen zijn mond, dankbaar voor zijn afleidingstactiek. ‘Ik geloof dat ik verslaafd aan je ben,’ mompel ik, terwijl ik mijn handen om zijn achterhoofd leg en er ongeduldig aan trek tot hij overeind zit. Ik sla mijn benen om zijn middel. Hij legt zijn handen om mijn billen en trekt me verder tegen zich aan, terwijl we doorgaan met de langzame, smeulende dans van onze tongen.

‘Mooi zo.’ Hij verbreekt onze kus en schuift me een klein stukje terug, waarna hij zijn hand uitsteekt naar het nachtkastje en een condoom pakt. ‘Volgens mij moet je bijna ongesteld worden,’ merkt hij op, en ik knik. Ik steek mijn hand uit om hem te helpen, neem het pakje uit zijn hand en scheur het open, net zo begerig om te beginnen met aanbidden als Miller. ‘Mooi zo. Dan kunnen we deze achterwege laten.’ Het condoom wordt omgedaan, ik word weer opgeëist, opgetild, en dan knijpt hij zijn ogen dicht terwijl hij zijn opwinding naar

mijn vochtige opening leidt. Ik glijd omlaag en neem hem tot aan de wortel in me.

Ik kreun zacht en haperend van tevredenheid. Onze smelting doet alle zorgen vervliegen, waardoor er alleen nog ruimte over is voor niet-aflatend genot en eeuwige liefde. Hij zit diep in me, zonder te bewegen, en mijn hoofd is achterover gevallen terwijl ik mijn nagels in zijn stevige schouders druk voor steun. ‘Beweeg,’ smee ik, terwijl ik heen en weer schuif op zijn schoot, en ik adem haperend door de kracht van de begeerte.

Zijn mond vindt mijn schouder en zijn tanden grijpen me zachtjes vast terwijl hij me nauwgezet begint te sturen op zijn schoot. ‘Voelt het lekker?’

‘Ik kan me niets lekkerders voorstellen.’

‘Daar ben ik het mee eens.’ Zijn heupen komen omhoog terwijl hij me omlaag dwingt, waardoor we allebei genot halen uit onze zwoegende lichamen. ‘Olivia Taylor, ik ben toch wel zo ontzettend gefascineerd door jou.’

Zijn afgemeten ritme is perfecter dan perfect en zorgt ervoor dat we allebei langzaam maar zeker steeds meer opgewonden raken. Elke beweging brengt ons dichterbij de rand van de uitbarsting. Ik jammer en hijg door de wrijving van zijn kruis tegen het topje van mijn clitoris wanneer hij me naar het einde van elke beweging brengt, waarna mijn lichaam weer teruggedraait en de heerlijke druk wordt verlicht, eventjes maar, tot ik weer terug ben boven op die fantastische piek van genot. De veelbetekenende blik in zijn ogen verraadt dat hij het allemaal helemaal met opzet doet, en zijn continu langzaam knipperende ogen en iets geopende volle lippen maken mijn wanhopige toestand alleen maar erger.

‘Miller,’ hijg ik, terwijl ik mijn gezicht tegen zijn hals laat vallen omdat ik niet meer rechtop kan blijven zitten op zijn schoot.

‘Hou dat gezicht niet bij me weg, Olivia,’ waarschuwt hij. ‘Laat het me zien.’

Ik hijg, likkend en bijtend in zijn hals, en zijn stoppels schrapen over mijn bezwete gezicht. ‘Dat kan ik niet.’ Zijn deskundige aanbidding maakt me zoals altijd machteloos.

‘Voor mij kun je het wel. Laat me je gezicht zien.’ Zijn bevel is bars en wordt gegeven bij een omhooggerichte stoot van zijn heupen.

Ik slaak een gil bij de plotselinge diepe penetratie en ga met een ruk weer rechtop zitten. ‘Hoe dan?’ schreeuw ik uit, tegelijkertijd gefrustreerd en verrukt. Hij laat me precies dáár zijn: op die plek tussen marteling en bovenzinnelijk genot.

‘Omdat ik het ook kan.’ Hij draait me op mijn rug en gaat met een bevredigende schreeuw weer bij me naar binnen. Het tempo van zijn stoten neemt toe, en de kracht ook. Onze vrijpartijen zijn de laatste weken ruwer geworden. Het is net alsof er een lampje is aangegaan en Miller heeft beseft dat als hij me met iets meer agressie en geweld neemt, dat onze intimiteit absoluut niet minder aanbiddeend maakt. Hij bedrijft nog altijd de liefde met me. Ik kan hem aanraken en kussen en hij beantwoordt het, reageert erop, spreekt de hele tijd liefkozende woordjes uit alsof hij zichzelf én mij ervan probeert te verzekeren dat hij alles in de hand heeft. Dat is niet nodig. Ik vertrouw hem mijn lichaam net zozeer toe als ik hem intussen mijn liefde toevertrouw.

Mijn polsen worden beetgepakt en stevig boven mijn hoofd vastgehouden, en hij zet zich schrap met zijn gespierde onderarmen. De massa gewelfde spieren van zijn bovenlijf ontneemt me het zicht. Zijn tanden zijn op elkaar geklemd, maar ik kan nog steeds die stralende triomfantelijke glimlach zien. Hij is gelukkig. Hij is verrukt door mijn duidelijke hunkering naar hem. Maar hij hunkert net zo veel naar mij. Mijn heupen komen omhoog en beginnen zijn stevig pompende stoten te

beantwoorden. We beuken tegen elkaar aan als hij zich terugtrekt en zich weer in me stoot, steeds weer.

‘Je knijpt in me, lief meisje,’ hijgt hij. Zijn eigenwijze krul wipt op en neer op zijn voorhoofd bij elke botsing van onze lichamen. Elk zenuwuiteinde van mijn lichaam begint te stuiptrekken bij de aanslag van de druk die zich opbouwt in mijn binnenste. Ik probeer wanhopig om het terug te dringen, probeer van alles om de magnifieke aanblik van hem boven me langer te laten duren, zoals hij druipt van het zweet, zijn gezicht getekend door een genot dat zo intens is dat je het aan zou kunnen zien voor pijn.

‘Miller!’ schreeuw ik uitzinnig. Mijn hoofd begint te schudden maar mijn ogen houden die van hem nog steeds gevangen. ‘Alsjeblieft!’

‘Hoezo alsjeblieft? Moet je klaarkomen?’

‘Ja!’ hijgt ik, en zuig dan lucht naar binnen als hij naar voren schiet en me over het bed omhoogduwt. ‘Nee!’ Ik weet niet wat ik wil. Ik heb een ontlading nodig, maar ik wil ook op deze verafgelegen plek van rauwe overgave blijven.

Miller kreunt en laat zijn kin op zijn borst vallen. Zijn krachtige greep op mijn polsen verslapt en mijn handen schieten meteen naar zijn schouders. Ik duw mijn korte nagels erin. Hard. ‘*Fuck!*’ brult hij, en zijn tempo versnelt weer. Zo hard heeft hij me nog nooit genomen, maar er is geen ruimte meer over bij mijn wereldschokkende genot voor zorgen. Hij doet me geen pijn, hoewel ik vermoed dat ik hem wel pijn doe. Mijn vingers beginnen meteen zeer te doen.

Ik laat mijn eigen salvo krachttermen ontsnappen en neem elke stoot in me op, totdat hij plotseling stopt. Ik voel hem binnen in me opzwellen, en dan richt hij zich langzaam op en duwt kreunend soepel en langzaam naar voren. Dan stortten we allebei in een afgrond van onbeschrijflijke, fantastische sensaties.

Ik ben volkomen kapot door de intensiteit van mijn climax, en uit de manier waarop Miller op mijn borst stort zonder zich zorgen te maken over zijn gewicht boven op me, maak ik op dat hij het ook is. We liggen allebei te hijgen, allebei nog steeds naschokkend en helemaal stuk. Dat was een krachtige, uitzinnige vrijpartij die volgens mij op een gegeven moment overging in neuken. Als ik voel dat handen me beginnen te strelen en er een mond omhoogkruipt over mijn wang, op zoek naar mijn lippen, weet ik dat dat ook in Millers hoofd is opgekomen.

‘Ik heb je toch geen pijn gedaan?’ Hij wijdt enkele ogenblikken aan het aanbidden van mijn mond, zachtjes, voorzichtig knabbelend aan mijn lippen bij elke keer dat hij zich terugtrekt. Zijn handen glijden strelend overal over me heen, en volgen al mijn vormen.

Ik doe mijn ogen dicht met een verzadigde zucht en laat zijn uitgebreide aandacht tot me doordringen. Ik glimlach en verzamel wat van mijn afnemende kracht om hem te knuffelen en wat geruststelling in hem te knijpen. ‘Je hebt me geen pijn gedaan.’

Hij is zwaar, zo over me heen liggend, maar ik heb geen enkel verlangen om het gewicht te verlichten. We zijn met elkaar verbonden... overal.

Ik haal diep adem. ‘Ik hou van jou, Miller Hart.’

Hij komt langzaam omhoog tot hij op me neerkijkt, met stralende ogen, zijn prachtige mondhoeken omgekruld tot een glimlach. ‘Ik accepteer je liefde.’

Ik probeer vergeefs mijn ogen tot boze spleetjes naar hem samen te knijpen, maar het enige wat er gebeurt, is dat ik net zo vrolijk kijk als hij. Het is onmogelijk om dat niet te doen als zijn zeldzame glimlach zo vaak en zo spontaan wordt rondgestrooid als de laatste dagen. ‘Wat ben je toch een wijsneus.’

‘En jij, Olivia Taylor, bent een geschenk van God.’

‘Of een bezitting.’

‘Dat is hetzelfde,’ fluistert hij. ‘In mijn wereld tenminste.’ Allebei mijn oogleden worden zacht gekust voor hij zijn heupen optilt en uit me glijdt, en hij op zijn hielen gaat zitten. Er stroomt tevredenheid door mijn aderen en een kalm gevoel wervelt door mijn geest. Hij trekt me omhoog op zijn schoot en legt mijn benen om zijn rug. De lakens vormen een slordige hoop om ons heen maar het kan hem niets schelen.

‘Het bed is een ontzettende puinhoop,’ zeg ik met een plagerige glimlach terwijl hij mijn haar over mijn schouders drapeert en zijn handen omlaag laat glijden over mijn armen tot hij mijn handen vastheeft.

‘Mijn dwangneiging om jou bij me in bed te hebben is veel sterker dan de dwangneiging om de lakens netjes te houden.’

Mijn milde glimlach verbreedt zich tot een enorme grijns. ‘Lieve help, meneer Hart, hebt u nu zojuist toegegeven dat u dwangneigingen hebt?’

Hij houdt zijn hoofd schuin en ik span een van mijn handen aan tot hij hem loslaat. Dan neem ik de tijd om zijn eigenwijze lok van zijn bezwete voorhoofd te duwen.

‘Daar zou je weleens gelijk in kunnen hebben,’ antwoordt hij, volledig beheerst en zonder humor in zijn stem.

Mijn hand stokt in zijn haarbos en ik kijk hem onderzoekend aan, op zoek naar dat schattige kuiltje. Het is nergens te zien en ik kijk hem vragend aan, in een poging erachter te komen of hij nu eindelijk eens toegeeft dat hij vreselijk aan OCS lijdt.

‘Misschien,’ herhaalt, nog altijd met een pokerface.

Ik hap naar lucht en stomp hem tegen zijn schouder, waarmee ik een allerliefst klinkend gegrinnik aan zijn mond ontlok. De aanblik en het geluid van Miller die laat zien dat hij lol heeft, betoveren me altijd weer. Het is zonder enige twijfel het allermooiste in de wereld; niet alleen mijn wereld maar de héle wereld. Dat kan niet anders.

‘Ik neig ernaar om te zeggen dat het absoluut zo is,’ onderbreek ik zijn gelach.

Zijn hoofd schudt in verwondering heen en weer. ‘Besef je wel hoe moeilijk ik het vind om te aanvaarden dat je hier bent?’

Mijn glimlach maakt plaats voor verwarring. ‘In New York?’ Ik zou nog naar Buiten-Mongolië zijn gegaan als hij dat had geëist. Overal naartoe. Hij lacht een beetje en kijkt weg, waardoor ik gedwongen word zijn kaak te pakken en zijn perfecte gezicht weer naar dat van mij te richten. ‘Leg uit.’ Ik trek mijn wenkbrauwen autoritair op en pers mijn lippen op elkaar, ondanks de overweldigende behoefte om mee te gaan in zijn plezier.

‘Gewoon hier,’ zegt hij met een licht schouderophalen. ‘Bij mij, bedoel ik.’

‘In bed?’

‘In mijn leven, Olivia. Dat je mijn duisternis in verblindend licht verandert.’ Zijn gezicht komt dichterbij en zijn lippen achtervolgen die van mij. ‘Dat je mijn nachtmerries vervangt door prachtige dromen.’ Hij houdt mijn blik gevangen terwijl hij zwijgt en wacht tot ik zijn oprechte woorden tot me heb laten doordringen. Zoals zo veel dingen die hij nu zegt, begrijp ik het volkomen.

‘Je zou ook gewoon kunnen zeggen hoeveel je van me houdt. Dat zou ook werken.’ Ik tuit mijn lippen in een wanhopige poging om mijn gezicht in de plooi te houden. Dat is heel moeilijk als iemand net je gevallen hart uit je borst heeft geblazen met zo’n krachtige verklaring. Ik wil hem op zijn rug duwen en mijn gevoelens aan hem duidelijk maken met een adembenemende kus, maar ergens wil ik ook dat hij mijn niet al te subtiele hint begrijpt. Hij heeft nog nooit iets gezegd over liefde. Hij heeft het liever over ‘ge fascineerd’, en ik weet precies wat hij bedoelt. Maar ik kan mijn verlangen om die vier simpele woorden te horen niet ontkennen.

Miller legt me op mijn rug en smooit me met zijn stoppelbaard terwijl hij elke vrije centimeter van mijn fronsende gezicht kust. 'Ik ben zeer gefascineerd door jou, Olivia Taylor.' Mijn wangen zitten gevangen tussen zijn handpalmen. 'Je zult nooit weten hoezeer.'

Ik zwicht voor Millers eigenaardigheid en laat me volledig door hem overweldigen.

'Hoewel ik het heerlijk zou vinden om me de hele dag tussen deze lakens te verliezen aan mijn verslaving, hebben we een afspraak.' Hij knabbelt aan mijn neus en trekt me omhoog van het bed. Hij zet me rechtop en woelt door mijn haar. 'Ga douchen.'

'Ja, meneer!' Ik salueer en negeer het rollen van zijn ogen terwijl ik naar de douche kuier.